

KI JUT A MENNYORSZÁGBA?

Jézus világosan kifejezte: *„senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.”* (János 14:6)

Jézus azt tanította, hogy csak az léphet be a mennyek országába, aki *„újonnan született”* (János 3:3). Ez abból áll, hogy szívünkkel hiszünk Jézus Krisztusban, mint Urunkban és Megváltónkban. Amikor testileg a világra születtünk, lelkileg halottak vagyunk, ahol a halott szó elválasztottságot jelent Istentől. Ezért szükséges a lelki születés (amit szoktak újjászületésnek, megtérésnek vagy üdvözülésnek hívni).

Isten szeret és nagyszerű terve van Veled:

Aki újjászületik, az a földi élete után egy csodálatos helyen, a mennyben lesz Istennel közösségben, és abba az állapotba kerül ismét, amire teremtve lett. Az ember arra lett teremtve, az ember létezésének a célja az, hogy Istennel legyen közösségben, és hogy az ő kegyelmét és szeretetét és dicsőségét (nagyszerűségét) bizonyítsa az angyalok előtt és az eljövendő korszakoknak egyaránt. Ugyanis az a pusztító tény, hogy ott leszünk a mennyben, az Isten mérhetetlen kegyelmének, bizonyítéka, valamint annak, hogy mennyire szeretett minket bűnös embereket, hogy eljött értünk felemelt minket és megváltott minket:

„Minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt - kegyelemből van üdvösségetek! - és vele együtt feltámasztott, és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért, hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban.” (Efézus 2.5-7).

Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. (1Jn 4:9). Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. (1Jn 4:10)

Az ember bűnös, ezért el van választva Istentől:

Hogyan lehet lelkileg megszületni vagy újjászületni? A lelki születésnek két előfeltétele van: Először is be kell látnunk, hogy erre egyedül nem vagyunk képesek, másodsor pedig be kell látnunk, hogy bűnösök vagyunk, és segítségre szorulunk.

Fontos megértenünk, hogy mit jelent az, hogy bűnös. A „bűn” szó eredetileg egy írásban használt szakszó volt, aminek a jelentése: „cél tévesztett”. Amikor az írás nem találta el a céltáblát és a nyila a tábla mellé fúródott a falba, akkor azt mondták rá, hogy: bűn.

Ádám, amikor evett az édenkertben a „jó és a rossz tudásának fájáról”, akkor elválasztotta magát és az egész emberiséget Istentől (Róma 5.12). Miért? Azért, mert ennek hatására az ember képessé lett ítélkezni akár Istentől függetlenül arról, hogy mi a jó és mi a rossz. És ha az ember véleménye különbözik Isten véleményétől arra vonatkozólag, hogy mi a jó és a rossz, akkor rosszat is tehet jóhiszeműen, és Isten szerint rosszat tenni céltévesztés, azaz bűn. Isten emiatt nem tudott tovább közösséget vállalni velünk, mert bűnössé lettünk és mert Ő szent és bünt nem engedhet meg a közösségében.

Ádám tette végül is egy lázadás Isten ellen, mert felvett egy énközpontú, Istentől független ítélkezési módszert, amelyet sokszor az önzősége és büszkesége motivál, megsértve a szent Isten Igazságát. A bűnös ember egy olyan ember, aki fellázadt és elszakadt Istentől, a saját útját választotta.

Sajnos az ember a saját erejéből nem juthat vissza Istenhez, mert senki sem tudja egyetlen bűnét sem meg nem történné tenni. Mivel mindannyian Ádámtól származunk, ezért minden ember Istentől elválasztva kezdi meg életét ezen a földön és bűnös (céltévesztett) állapotban van. Egy ember, aki Isten nélkül él, vagy akar élni, annak nem lehet igazán örömteli élete, mert az ember nem erre a célra van kitalálva.

„Egy ember (Ádám) által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál (az elválasztottság), úgy minden emberre áttért a halál (az elválasztottság) azáltal, hogy mindenki vétkezett.” (Róm. 5. 12)

„Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem.” (Róm. 3. 10)

Csak egy út van Istenhez:

Ha értjük, hogy bűnösök vagyunk és magunkat nem tudjuk igazá tenni, akkor töredelmesen meg kell vallanunk, hogy szükségünk van egy Megváltóra, aki megteszi mindazt, amit Isten kíván. Ezt egyedül Jézus Krisztus tehette meg. Csakis ő élt olyan életet, amely Isten előtt elfogadható volt. Jézus helyettünk halt meg a bűneinkért a kereszten, mert saját érdemeink alapján sohasem tehetnénk eleget Isten elvárásának. Végtelen nagy az adósságunk Isten felé:

„Hiszen senki sem válthatja meg magát, nem adhat magáért váltságdíjat Istennek. Mert olyan drága az élet váltsága, hogy végképp le kell tennie róla, még ha örökké élne is, és nem látná meg a sírgödört.” (Zsoltárok 49.8-10)

Az első lépés tehát annak felismerése, hogy mindnyájan vétkeztünk, áthágtuk Isten törvényét, és ezért megérdemeltük az ítéletet. A Biblia szerint *„a bűn zsoldja a halál”* (Róma 6:23a), azaz Isten igazsága megköveteli, hogy a bűn büntetését vonjon maga után.

Ha valaki belátja reménytelen helyzetét, és megéri, hogy Jézus Krisztus felajánlja a megoldást, akkor a következő lépésként el kell fogadnia Isten megoldását a helyzetünkre, mert *„az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban”*(Róma 6:23b). Amikor valaki befogadja Krisztust, mint Megváltóját, elfogadva Isten ajándékát, abban a pillanatban újonnan születik.

Az újjászületést Isten adja ingyen, ez nem a mi érdemünk:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János evangéliuma 3. 16)

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (János evangéliuma 5. 24)

„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Efézus 2. 8)

„Mindenki vétkezett, és hjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.” (Róm. 3. 23)

Személyesen kell elfogadnunk Jézus Krisztust megváltóként:

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.” (Róm. 10. 9)

„Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül.” (Róm. 10. 13)

Olyan egyszerű ez, hogy még egy gyermek is képes rá, de egyben nehéz is, mert fel kell adnunk minden büszkeségünket, és be kell ismernünk, hogy saját erőnkől nem vagyunk rá képesek. Jézus azt mondta, hogy a mennyországba csak az az ember juthat be, aki kész megaláznia magát, mint a gyermek - és Isten csak ekkor fogadja be őt. (*„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.”* (Máté 18:3).

Te hogy állsz ezzel? Megtetted már ezt a lépést? Újonnan születlé? Ha meg akarod tenni, elmondhatod a következő imádságot:

„Úr Jézus, tudom, hogy bűnös vagyok; tudom, hogy a saját erőmből nem tudom magam igazá tenni teelőtted. De köszönöm, hogy úgy szeretsz engem, hogy meghaltál értem és helyettem a kereszten. A véreddel kifizetted a váltságdíjat értem a bűneim miatt. Kérlek, bocsásd meg a bűneimet és most, ahogy csak tudok benned bízom, és elfogadlak téged, mint Személyes Megváltómat. Köszönöm, hogy ingyen és ajándékba adod nekem az örök életet Veled, a mennyben, amit nem veszíthetek el. Jézus Krisztus nevében. Ámen.”

Ha őszintén imádkoztál Istenhez, akkor bűneid meg vannak bocsátva, Isten Szent Szelleme költözött beléd, és örök életed van, amit nem veszíthetsz el. Keresztyén lettél! (A fenti ima szavaiban nincs semmi bűvös erő, nem a szavak a döntőek. Ami számít az az, hogy mi van a szívedben, és mi a szándékod, amikor imádkozol, és bizalmadat Krisztusba veted.) Isten a szívbeli döntést várja tőlünk.

Keresztyén lettél, örök életet kaptál, hogyan tovább?

Az örök életünket, az üdvösségünket pedig nem tudjuk elveszíteni. Bármit is teszünk. Megtérésünkkor Isten fiává fogad minket és senki ki nem vehet minket az ő kezeiből. Ez a tudat ad nyugalmat és békességet az életünkben.

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Róm. 8. 38)

Azért sem, mert kegyelemből kaptuk az örök életet, nem pedig cselekedetekért és érdemekért. Így el sem veszíthetjük azok által:

„Ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem.” (Róma 11. 6)

Hogy nem veszíthetjük el üdvösségünket, lásd még a következő verseket: Róma 4. 4; Efézus 2.4-8; Efézus 1.13-14; János 10.28-29; 1 Péter 1.4; Zsid. 13.5; Lukács 19.10

Ez azt jelenti hogy szabad vagyok? Igen! Szabad bűnözni is? Szabadnak szabad, de miért tennéd? A bűn az rossz. Minden szabad, de nem minden használ (1Kor. 6.12). Például csak azért mert szabad, azért még nem vágja le az ember a saját ujját a körme helyett – ez céltévesztés lenne (bűn). Hasonlóan nem veszem el másiktól ami az övé, nem ölök, nem hazudok, stb..., mert az rossz nekem vagy másoknak.

Mindazonáltal megtörténik, hogy bűnt követünk el. Ilyenkor mi a teendő? Legelőször is nem esünk kétségbe az üdvösségünkkel kapcsolatban, másodszor pedig egyetértünk Istennel a bűnőmmel kapcsolatban, hogy beismerem, megvallom neki, hogy ez bűn volt és megbánom szívemből amit tettem és igyekszem nem vétkezni legközelebb. Ha valóban szívből megbántuk (Isten a szíveket vizsgálja) akkor ő azonnal megbocsátja (mert Krisztus helyettesítő áldozatára tekint ilyenkor), és így azonnal helyreállunk, és tiszták vagyunk öelötte. Nem kárhoztatjuk magunkat (hisz Ő sem kárhoztat), nincs lelkiismeret furdalásunk ezután.

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje.” (1János 1. 9)

Az ember célja nem az hogy rosszat tegyen, nem az, hogy bűnözzön. Ha így tesz, azzal magának árt. Az ember jó cselekedetekre van teremtve:

„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.” (Efézus 2. 10)

Egy hívő, ha folyamatosan bűnben él és szándékosan vétkezik, akkor Isten megneveli őt. Finoman figyelmezteti, megfenyíti, megfeddi, de mindezt szeretetben teszi, mint egy szerető Apa a fiát. Nem tudja elnézni, hogy kárt okozunk magunknak és másoknak, és ilyenkor megnevel minket.:

„A bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a végig, s elfeledkeztek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: „Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja?” (Zsid. 12. 4-7)

Isten szeret minket!

Legnagyobb bizonyítéka, hogy még akkor meghalt értünk, amikor még az ellenségei voltunk (Róma 5.8) Hagyjuk, hogy Isten szeressen minket! Elmélkedjünk ezen. Amikor ezt kezdjük megérteni, akkor egy idő után elkezdjük tudni magunkat is szeretni olyannak, amilyenek vagyunk. Gondoljunk arra, hogy Isten teremtett minket olyanná, amilyenek vagyunk és ő így szeret minket! És a nagyszerű az ő szeretetében, hogy megváltoztat minket. Az ő szeretete változtatja meg a szívünket és gondolkodásunkat először magunkról, aztán Órála, majd végül embertársainkkal kapcsolatban. Kérjük Istent, hogy mutassa meg szeretetét a mi életünkben, és egy idő után annyi szeretet fogunk tőle kapni, hogy úgy fogjuk érezni, hogy embertársainkat is muszáj szeretnünk, *„Mert a Krisztus szeretete szorongat minket”* (2Kor. 5. 14). A megváltozott szívünkkel, amit Isten megtölt szeretettel, képesek leszünk jót tenni, és ez magától fog jönni erőfeszítések nélkül. Mellékhatásként pedig megtapasztalhatjuk, hogy Isten parancsolatait is egyre jobban betartjuk.

„Isten szeretete nem megköveteli a változást, hanem létrehozza azt.”

Isten személyes kapcsolatra vágyik velünk

Ahogy az embernek szüksége van Istenre, ő is egy személyes kapcsolatra vágyik velünk. Pont úgy, mint egy apa a fiával. Hívőnek lenni annyit tesz, hogy egy személyes, bensőséges kapcsolatunk van Istennel. Isten nagyon szelíd, és azt szeretné, hogy először mi keressük őt! Ha egy lépést teszünk őfelé, akkor ő 100-at tesz felénk. Bár ő mindentudó, mégis azt szeretné, hogy hozzáforduljunk bánatunkban és örömeinkben, beszéljünk vele imádságban és a Biblia olvasással (így szól ő hozzánk). Ha őszintén kérjük Istent, tanítson minket, akkor ő tud szólni a Biblián keresztül vagy akár az imádságaink során is. Olvassuk az Újszövetség minden nap, és elmélkedjünk az Igén, amit olvastunk, és Isten tanít minket.

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Filippi 4. 6)

„Boldog (áldott) ember az, aki az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.” (Zsoltárok 1. 2)

„Aki megérti az igét, annak jó dolga lesz, és boldog az, aki bíz az ÚRban.” (Péld. 16. 20)